

*Měla jsem život,
pro který by člověk
byl schopen i zabít...*

HRA LŽÍ

SARA SHEPARDOVÁ

AUTORKA SÉRIE

Roztomilé malé lhářky

...pak to někdo udělal.

HRA LŽÍ

A large, intricate black decorative flourish with symmetrical, swirling lines that frames the title text.

HRA LŽÍ

SARA SHEPARDOVÁ

Přeložila Michaela Krýslová

Vydáno nakladatelství BB/ats.ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Lying Game*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2012 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Foto na obálce © 2010 by Gusavo Marx/Merge Left Reps, Inc.

Grafická úprava obálky: Liz Dresner

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074617515

*Jsmo to, co předstíráme, že jsmo, a proto si musíme dávat pozor
na to, co předstíráme, že jsmo.*

KURT VONNEGUT

PROLOG

Probudila jsem se ve starodávné oprýskané vaně na nožičkách v cizí koupelně obložené růžovými kachlíky. Vedle toaletní mísy se válel štos časopisů *Maxim*, umývadlo bylo poplivané od zelené zubní pasty a po zrcadle stékaly bílé kapky vody. Na temné obloze za oknem svítil měsíc v úplňku. Co je vůbec za den? A kde to jsem? Na koleji Arizonské univerzity? U někoho v bytě? Sotva jsem si pamatovala, že se jmenuju Sutton Mercerová nebo že bydlím na úpatí hor v Tucsonu v Arizoně. Netušila jsem, kde mám kabelku, a neměla jsem ponětí, kde jsem zaparkovala auto. A jakým autem jsem vlastně přijela? Podstrčil mi snad někdo nějakou drogu?

„Emmo?“ zařval klučičí hlas odněkud z jiné místnosti. „Jsi doma?“

„Nemám čas!“ ozvalo se někde poblíž.

Dveře koupelny se otevřely a dovnitř vešla vysoká štíhlá dívka s rozcuchanými vlasy, které jí visely do očí. „Moment!“ Vyskočila jsem. „Tady je obsazeno!“ Najednou mě začalo celé tělo brnět, jako kdybych si ho přeležela. Když jsem sklonila hlavu a podívala se na sebe, připadalo mi, že blikám, jako bych byla pod stroboskopickým světlem. *To je divný! Někdo mi určitě něco strčil.*

Ta holka se hrnula dál, hlavu skloněnou – absolutně nejevila zájem. Že by mě neslyšela?

„*Ahóóój!*“ zahulákala jsem a štrachala se ven z vany. Holka se ani neohlédla. „Jsi hluchá nebo co?“ Nic. Vymáčkla si trochu levandulového tělového mléka a začala si ho roztírat po pažích.

Opět se rozletěly dveře a dovnitř vtrhl neoholený teenager s pršáčkem. „Jé!“ Pohledem přistál na dívčině přiléhavém tričku s nápisem NEW YORK NEW YORK ROLLER COASTER. „Já nevěděl, že jsi tady, Emmo.“

„A proč myslíš, že ty dveře byly *zavřeny*?“ Emma ho vystrčila ven, zabouchla a obrátila se zpátky k zrcadlu. Já stála přímo za ní. „Ahoj!“ houkla jsem jí do ucha.

Konečně zvedla hlavu. Sklouzla jsem očima do zrcadla, abychom se setkaly pohledem, ale když jsem spatřila odraz v zrcadle, zajechla jsem.

Protože Emma vypadala úplně stejně jako já.

A já tam vůbec nebyla.

Emma se otočila a odešla z koupelny. Já si nemohla pomoci a vyrazila jsem za ní. Prostě mě za ní něco táhlo. Kdo je ta holka? Proč jsme si podobné jako vejce vejci? Proč jsem neviditelná? Proč si nepamatuju, no, vlastně *nic*? Hlavou mi problesklo pár nepodstatných bolestivých nostalgických vzpomínek – třpytivý západ slunce nad Catalinas, vůně citronovníků po ránu na zahradě za domem, příjemný pocit v prstech na nohou lebedících si v kašmírových pantoflích. Ale jiné věci, a zrovna ty nejdůležitější, jsem viděla jen matně a rozmazaně, jako kdybych prožila celý život pod vodou. Zahlédla jsem pár nejasných obrysů, ale nedalo se poznat, o co se jedná. Nemohla jsem si vzpomenout, co jsem dělala o kterýchkoli letních prázdninách, s kým jsem se poprvé líbala, anebo jaké to je cítit slunce na tváři nebo tancovat na svou oblíbenou písničku. Jaká vůbec je moje oblíbená písnička? Ale nejhorší bylo, že každou chvíli se všechno stávalo mlhavějším a mlhavějším. Jako kdyby to mizelo.

Jako kdybych *já* mizela.

Ale pak jsem se opravdu soustředila ze všech sil a uslyšela jsem tlumený výkřik. A najednou jako bych byla někde jinde. Cítila

jsem, jak mi celým tělem vystřeluje bolest a potom jak ochabují mé vzdávající se svaly. Pomalu se mi zavíraly oči, ale ještě jsem nad sebou zahlédla stojící rozmazanou postavu.

„Bože můj,“ zašeptala jsem.

Nebylo divu, že mě Emma neviděla. Nebylo divu, že jsem se neodrážela v zrcadle. Já tam ve skutečnosti vůbec nebyla.

Byla jsem mrtvá.

DVOJNICE

Emma Paxtonová vzala plátěnou tašku a sklenici ledového čaje a vyšla zadním vchodem domu své nové pěstounské rodiny. Dům stál na předměstí Las Vegas. Na blízké dálnici svištěla a burácela auta a vzduch silně zaváněl výfukovými plyny a místní čističkou odpadních vod. Zahrádku za domem zdobily jen zaprášené činky, zrezivělý lapač hmyzu a kýčovitě terakotové sošky.

Byla na hony vzdálena naší zahradě v Tucsonu, kterou dovedl k dokonalosti zahradní architekt. Měla jsem tam dřevěnou houpačku a vždycky jsem dělala, jako že to je hrad. Vážně bylo zvláštní, jak mi některé nahodilé detaily utkvěly v paměti, zatímco jiné se úplně vypařily. Celou poslední hodinu jsem všude chodila za Emmou jak ocásek, pokoušela se porozumět jejímu životu a usilovně se snažila vzpomenout si na svůj. Ne že bych snad měla na vybranou. Kam se Emma hnula, tam jsem se přesunula i já. Ani jsem nechápala, jak o ní všechny tyhle věci vím – jak jsem ji sledovala, tak se mi prostě objevovaly v hlavě jako nové zprávy přicházející do e-mailové schránky. Najednou jsem znala detaily jejího života lépe než svého.

Emma pohodila kabelu na zahradní stůl s falešným kováním, žuchla na plastové zahradní lehátko a natáhla krk. Jedna věc se mi na téhle verandě opravdu líbila – totiž že byla odvrácená od kasin

a nabízela výhled na obrovský, nepřetržitý pás nebe. Uprostřed nad obzorem se vznášel měsíc jako kulatá alabastrová oplatka. Emma se zadívala na dvě jasné, známé hvězdy na východě. Když jí bylo devět, tesklivě pojmenovala hvězdu vpravo Maminka, hvězdu vlevo Tatínek a menší třpytivou hvězdičku hned pod nimi Emma. Vymyslela si o nich spoustu pohádek, v nichž byly všechny tři hvězdy opravdovou rodinou, a stejně jako teď spolu svítily na obloze, tak jednou měly žít společně na Zemi.

Emma strávila většinu života v pěstounské péči. Otce nikdy nepoznala, ale na matku, se kterou žila až do pěti let, si pamatovala. Jmenovala se Becky, byla hubená jak lunt a při televizní soutěži Kolo štěstí vždycky vykřikovala nahlas odpovědi. Taky ráda tancovala po obýváku na písničky Michaela Jacksona a četla bulvární plátky plné článků typu DÍTĚ ZROZENÉ Z DÝNĚ! nebo NETOPÝŘÍ CHLAPEC ŽIJE! Becky posílala Emmu prohrabávat popelnice kolem bloku, kde se občas našly takové poklady jako zbytek použité rtěnky nebo tyčinka Snickers. V charitní prodejně kupovala baletní sukničky s volánky a krajkové šatičky, aby se Emma mohla vyšňořit. Před spaním jí četla *Harryho Pottera* a pro každou postavu si vymyslela jiný hlas.

Ale Becky byla jako stírací los – Emma nikdy nevěděla, co jí s maminkou čeká. Někdy Becky strávila celý den fňukáním na gauči, obličej zkřivený, na tvářích potůčky slz. Jindy vytáhla Emmu do nejbližšího obchodáku a koupila jí všechno dvakrát. „Na co potřebuju dvoje úplně stejný boty?“ nechápala Emma. Becky se zahleděla do dále. „Kdyby se ti jedny ušpinily, Emmy.“

Becky taky dokázala být pěkně zapomnětlivá – jako třeba jednou, když Emmu zapomněla v obchodě u benzinky. Emma sledovala maminkino auto, jak odjíždí po lesknoucí se silnici, a najednou vůbec nemohla dýchat. Prodavač strčil Emmě oranžové lízátko, posadil ji na mrazák před obchodem a šel někam zatelefonovat. Když se Becky konečně vrátila, popadla Emmu do náruče a obrovsky ji objala. A dokonce jí pro tentokrát ani nevyndala, že si upatlala šatičky od oranžového lízátko.

Jedné letní noci zanedlouho poté Emma přespávala u Sashi Morganové, což byla její kamarádka z mateřské školky. Když se ráno probudila, paní Morganová stála ve dveřích a tvářila se nasu- peně. Becky prý nechala pod vchodovými dveřmi lístek se vzka- zem, že jede na malý výlet. Výlet se ovšem poněkud protáhl – trval skoro třináct let a vlastně pořád ještě neskončil.

Když se Becky nepodařilo vypátrat, Sashini rodiče dali Emmu do sirotčince v Renu. Potenciální adoptivní rodiče neměli o pětileté dítě zájem – všichni chtěli miminka, aby si z nich mohli vymode- lovat miniverze sebe samých – a tak Emma žila v dětských domo- vech a později pak v pěstounských rodinách. Přestože maminku vždycky milovala, nemohla říct, že by se jí po ní stýskalo – aspoň ne po té ubrečené, pomatené anebo ztřeštěné Becky, která ji za- pomněla v obchodě u benzinky. Ale stýskalo se jí po *představě* maminky: po někom stálém a trvalém, kdo by znal její minulost, těšil se na její budoucnost a bezpodmínečně ji miloval. Emma si nevymýšlela pohádky o hvězdách Mamince, Tatínkovi a Emmě na základě něčeho, co znala, ale toho, po čem toužila.

Posuvné skleněné dveře se otevřely a Emma se otočila. Travis, osmnáctiletý syn její nové nevlastní maminky, pyšně vyšel ven a posadil se na zahradní stolec. „Promiň, že jsem vtrhl do kou- pelny,“ řekl. „Je mi to fakt líto.“

„V pohodě,“ zamumlala trpce Emma a pomalu se posouvala dál od Travisových rozcapených nohou. Věděla naprosto jistě, že Tra- visovi to *není* líto. Hlavně to nebylo poprvé, co se jí snažil uvidět nahou – dělal to prakticky ze sportu. Dneska měl na sobě mod- rou čepici s kšiltem staženým přes oči, o pár čísel větší ošuntělou kostkovanou košili a plandavé džínové kraťasy s rozkrokem spad- lým až skoro ke kolenům. Na obličejí s malým pršáčkem, úzkými rty a očima jako hrášky mu rašilo řídké strniště – na pořádné vousy ještě nebyl dostatečně mužný. Chlípně přivřel krví podlité hnědé oči. Emma úplně cítila, jak jí přejíždí pohledem po přiléhavém tričku s nápisem NEW YORK NEW YORK, po holých, opále- ných pažích a dlouhých nohou.

Travis vzdychl, sáhl do kapsy u košile, vytáhl jointa a zapálil si. Jak vyfoukl oblak kouře směrem k Emmě, lapač hmyzu se probudil k životu. Rázně cvakl, modré světlo zasyčelo a další komár to měl za sebou. Kéž by ten lapač dokázal takhle snadno zabít i Trávise. *Odprejskni, ty zbulenej smrad'ochu*, měla na jazyku Emma. *Není divu, že se ti každá holka obloukem vyhne*. Ale radši byla zticha. Tuhle poznámku si ovšem rozhodně zapíše do svého seznamu OCJS neboli Odpovědi, co jsem spolkla. Emma měla na OCJS sešit v deskách z černého plátna; ukrývala ho v horním šuplíku a zaznamenávala si do něj vzteklé a trefné odpovědi, kterými v duchu odsekávala svým nevlastním matkám, příšerným sousedům, škodolibým spolužačkám a celé spoustě dalších lidí. Nahlas ale odsekla málokdy – bylo snazší mlčet, nedělat potíže a chovat se přesně tak, jak situace právě vyžadovala. Postupem času si Emma osvojila několik pozoruhodných a velice užitečných dovedností: v deseti letech si například ohromně vycvičila reflexy, když pana Smythe, nevlastního otce poněkud prudší povahy, chytil rapl a házel vším, co mu přišlo pod ruku. Anebo když Emma žila v Hendersonu s Ursulou a Stevem, dvěma hipíky, kteří si pěstovali vlastní potraviny, ale vůbec neuměli vařit, ujala se – sice nerada – kuchařských povinností a podařilo se jí vykouzlit cuketovou buchtu, gratinovanou zeleninu a pár vynikajících minutek.

Byly to právě dva měsíce, co se Emma přistěhovala ke Clarice, svobodné matce, která pracovala jako barmanka pro VIP gamblery v kasinu M Resort. Od té doby Emma trávila léto fotografováním, nekonečně dlouhým hraním Minolovky na skvělém BlackBerry – ten dostala od kamarádky Alex těsně předtím, než se rozloučila se svou poslední pěstounskou rodinou v Hendersonu – a prací na částečný úvazek v kasinu New York New York, kde obsluhovala horskou dráhu. No ano, vyhýbala se Travisovi, jak mohla.

Ale takhle to nebylo hned od začátku. Emma se nejdřív snažila vycházet se svým novým nevlastním bratrem dobře a doufala, že by se spolu mohli kamarádit. Nedalo se říct, že by všichni pěstounští rodiče a nevlastní sourozenci byli hrozní a ona se s nimi

nesnášela, jenom to někdy vyžadovalo z její strany hodně úsilí. A tak předstírala zájem, když jí Travis ukazoval instruktážní videa na YouTube, jak se stát druhořadým zlodějem: jak otevřít auto mobilním telefonem, jak vykrást automat na nápoje nebo jak otevřít visací zámek pomocí plechovky od piva. Protrpěla několik televizních přenosů z mistrovství bojových umění a dokonce se pokoušela naučit názvy zápasnických chvatů. Ale hned po prvním týdnu byl s Emminou dobrou vůlí konec, a to když stála před otevřenou lednicí a Travis se ji pokusil osahávat. „Ty jsi tak milá,“ stačil jí ještě zahuhlat do ucha těsně předtím, než ho „nedopatřením“ kopla do rozkroku.

Teď už si Emma nepřála nic jiného, než vydržet tady poslední rok školy. Byl konec srpna a škola začínala ve středu. Měla ještě druhou možnost – odejít od Clarice už za dva týdny, kdy jí bude osmnáct, ale to by znamenalo nechat studia a najít si byt a práci na plný úvazek, aby měla z čeho platit nájem. Clarice řekla na sociálce, že u ní Emma může zůstat, dokud neodmaturuje. *Ještě devět měsíců*, opakovala si Emma v duchu jako mantru. To by se snad dalo vydržet, ne?

Travis si dal dalšího šluka. „Chceš taky?“ zeptal se přidušeným hlasem, protože držel kouř v plicích.

„Ne, díky,“ odpálila ho Emma.

Travis konečně vydechl. „Naše poslušná Emmička,“ pronesl nasládlým hlasem. „Ale vždycky nejsi tak hodná, vid’?“

Emma zaklonila hlavu a zadívala se na Maminku, Tatínka a Emmu na obloze. O kousek dál zářila hvězda, kterou nedávno pojmenovala Můj kluk. Připadalo jí, že dneska večer se vznáší o něco blíž hvězdě Emmě než jindy – možná to bylo znamení. Třeba letos potká svého ideálního kluka, někoho, s kým jsou si předurčení.

„Do prdele,“ zabručel najednou Travis, když si všiml něčeho uvnitř domu. Rychle típl jointa a hodil ho pod Emminu židli, právě ve chvíli, kdy Clarice vyšla na verandu. Emma se naštvane podívala na doutnající špičku jointu – to je od Travige hezké, že se to snaží svalit na ni – a zakryla ho botou.

Clarice měla ještě na sobě pracovní uniformu: sako, hedvábnou bílou halenku a černého motýlka. Odbarvené blond vlasy měla uhla-zené do dokonalého drdolu a rty nalíčené sytě fuchsiovou rtěn-kou, vedle které musel jakýkoli odstín pleti vypadat unyle. V ruce držela bílou obálku.

„Chybí mi dvě stě padesát dolarů,“ oznámila kategoricky a zašustila prázdnou obálkou. „Bylo to osobní spropitné od Bruce Willise. Na jednu z bankovek se mi podepsal. Chtěla jsem si ji dát do svého alba.“

Emma soucitně vzdychla. Moc toho sice o Clarice nevěděla, ale nemohla si nevšimnout, že je celebritami naprosto posedlá. Cla-ricice měla album, kde si vedla zápisky o všech celebritách, se kte-rými se kdy setkala, a jejich podepsané fotografie lemovaly stěnu ve snídaňovém koutku. Emma občas narazila na Clarice kolem poledne v kuchyni – tedy pro Clarice, která měla po šichtě v baru, to bylo spíš za ranního rozbřesku. A Clarice vždycky líčila, jak si předchozího večera krásně poklábosila s posledním vítězem *Superstar*, nebo že jistá hvězda akčních filmů má rozhodně umělá prsa, nebo že moderátorka seznamovací reality show je hrozná mrcha. Emmu její vyprávění fascinovalo. Ne že by ji tolik zajímaly drby o celebritách, ale snila si o tom, že se jednou stane investi-gativní novinářkou. Clarice se s těmi plány ovšem nesvěřila – ona se jí taky nikdy na nic tak osobního neptala.

„Když jsem dnes ráno odcházela do práce, ty peníze byly v téhle obálce.“ Clarice upírala přimhouřené oči přímo na Emmu. „Teď tam nejsou. Nechceš mi k tomu něco říct?“

Emma se kradmo podívala na Travise, ale ten si pohrával se svým BlackBerry. Projížděl si fotky a Emma si najednou všimla rozmazaného snímku, na kterém byla ona v koupelnovém zrcadle. Měla mokré vlasy a pod paždím uvázanou osušku.

S hořícími tvářemi se otočila na Clarice. „Já o tom nic nevím,“ pronesla tím nejdiplomatictější hlasem, co ze sebe dokázala vypravit. „Ale možná by ses měla zeptat Travise. Ten by o tom mohl něco vědět.“

„Promiň?“ Travisovi přeskočil hlas. „Já jsem žádný peníze nevzal.“

Emma pochybovačně zachrčela.

„Mami, ty víš, že já bych něco takovýho nikdy neudělal,“ pokračoval Travis. Vstal a povytáhl si kraťasy do pasu. „Přece vím, jak těžce pracuješ. Ale dneska jsem viděl Emmu, jak jde do tvýho pokoje.“

„Cože?“ Emma se otočila a podívala se mu do obličeje. „Já tam v životě nevšroučila!“

„To teda všroučila!“ odsekl Travis. Jakmile se obrátil k mámě zády, falešný úsměv na jeho tváři se proměnil v nasupené škvírky v očích a pokrčený nos.

Emma zalapala po dechu. Bylo neskutečné, s jakým klidem dokázal lhát. „Viděla jsem tě, jak se hrabeš mámě v kabelce,“ oznámila.

Clarice se opřela o stůl a zkroutila pusku doprava. „Takže to udělal Travis?“

„Ne, já to neudělal.“ Travis ukázal vyčítavě na Emmu. „Proč bys jí měla věřit? Vždyť tu holku ani neznáš.“

„Já peníze nepotřebuju!“ Emma si založila ruce na hrudi. „Já mám práci, takže jsem v pohodě!“ Vydělávala si už celá léta. Před horskou dráhou pracovala jako ošetrovatelka koz v malém zoo-parku, stávala v tóze na rohu ulice převlečená za Sochu svobody a dělala reklamu místní záložně, dokonce chodila od domu k domu a prodávala nože. Našetřila si víc než dva tácy, nacpala je do napůl prázdné krabičky Tampaxů a schovala si je v ložnici. Travis ty peníze ještě neobjevil, nejspíš proto, že menstruační tampony jsou lepší bezpečnostní opatření proti vlezlým klukům než smečka zuřivých rotvajlerů.

Clarice si Travisě zkoumavě prohlížela a ten se na ni nechutně uculoval. Jak muchlala prázdnou obálku, v obličeji se jí mihl podezřívavý výraz. Na okamžik to vypadalo, že Travisě prokoukla.

„Podívej.“ Travis přešel k mámě a položil jí ruku na rameno. „Já myslím, že bys měla vědět, co je Emma doopravdy zač.“ Znovu vytáhl z kapsy BlackBerry a začal na něm něco hledat.

„Co tím myslíš?“ Emma šla k nim.

Travis nasadil svatouškovský kukuč a pootočil BlackBerry, aby neviděla na displej. „Původně jsem si chtěl o tom s tebou promluvit mezi čtyřma očima, ale teď už je pozdě.“

„O čem sis chtěl se mnou promluvit?“ Emma se vrhla dopředu, až se citronelová svíčka na stole zakymácela.

„Však ty moc dobře víš o čem.“ Travis dál ťukal do klávesnice, a když mu kolem hlavy zabzučel komár, ani se ho nenamáhal odehnat. „Jsi odporná podivínka.“

„Co tím myslíš, Travisí?“ Clarice znepokojeně našpulila fuchsiově červené rty.

Travis konečně sklopil BlackBerry, aby se mohly podívat. „Tohle,“ oznámil.

Emmě foukal do obličeje ostrý teplý vítr a prach ji štípal do očí. Modročerná večerní obloha ztmavla o několik odstínů. Travis vedle ní těžce dýchal a táhl z něj kouř marjánky. Otevřel stránky, kde se dají stahovat nechráněná videa, s okázalým gestem naťukal klíčové slovo *SuttonvAZ* a klikl na PLAY.

Video se pomalu spustilo. Kamera přejížděla přes mýtinu, ale nebyly slyšet žádné zvuky, jako kdyby byl vypnutý mikrofon. Pak kamera najela na postavu sedící na židli. Byla to dívka a měla oči zavázané šátkem, který jí zakrýval polovinu obličeje. Na krku jí visel silný řetízek s kulatým stříbrným medailonkem, který spočíval na vystouplé klíční kosti.

Dívka mrskala horečně hlavou dopředu a dozadu a medailonek divoce poskakoval. Pak obraz na okamžik ztmavl a někdo vklouzl za ni. Popadl řetízek a zatáhl za něj, takže se dívce zařízl do krku. Ta zaklonila hlavu a vypnula se do oblouku. Rozháněla se rukama a kopala nohama.

„Proboha!“ Clarice vyletěla ruka k puse.

„Co to je?“ špitla Emma.

Škrtič táhl za řetízek čím dál tím větší silou. Měl na hlavě masku, takže mu nebylo vidět do obličeje. Asi po třiceti vteřinách dívka na videu přestala bojovat a ochabla.

Emma couvla od displeje. Dívají se, jak někdo umírá? Co má tohle sakra znamenat? A co to má společného s ní?

Kamera se zastavila na dívce se zavázanýma očima. Dívka se nehýbala. Pak obraz na okamžik ztmavl. Když se znovu objevil, kamera ležela překlopená na zemi, odkud dál našikmo zabírala dívku na židli. Někdo šel k dívce a stáhl jí z hlavy šátek. Po dlouhé chvíli se dívka rozkašlala a do očí se jí vhrnuly slzy. Koutky úst měla skleslé. Pomalu mrkla. Pár vteřin civěla napůl v bezvědomí do objektivu a pak displej ztmavl.

Emmě spadla čelist až k obnošeným teniskám Converse.

Clarice hlasitě zalapala po dechu.

„Tady to vidíš,“ zvolal vítězně Travis. „Já ti to říkal.“

Emma byla z pohledu na dívčiny obrovské modré oči, lehce zvednutý nosík a kulatý obličej v šoku. Vypadala totiž *úplně stejně* jako ona.

To proto, že ta dívka na videu jsem byla já.

JASNĚ, ZA VŠECHNO MŮŽE DÍTĚ Z DĚCÁKU

Emma vytrhla Travisovi mobil z ruky, pustila si video ještě jednou a upřeně zírala na obraz. Když ten člověk popadl řetízek a začal dívku se zavázanýma očima škrtit, Emmě se strachy sevřel žaludek. Pak anonymní ruka stáhla dívce šátek z očí a na displeji se objevil obličej úplně totožný s Emmíným. Emma měla stejné silné vlnité kaštanově hnědé vlasy, stejnou kulatou bradu i stejné růžové rty, kvůli kterým si z ní děti utahovaly a říkaly, že jsou napuchlé, jako kdyby měla alergii. Emma se zachvěla.

Já taky sledovala video s hrůzou. Při pohledu na medailonek třpytící se ve světle se mi z paměti vynořil malinký střípek vzpomínky: vybavilo se mi, jak zvedám víko bedničky se svými poklady z dětství, zpod napůl rozkousané žirafy na prořezávání zoubků, krajkové dětské osušky a pletených botiček vytahuji medailonek a dávám si ho kolem krku. Video samotné mi ale nic nepřipomínalo. Vůbec jsem netušila, jestli se to stalo u nás na zahradě... anebo o tři státy dál. Kéž by se posmrtná paměť dala vrátit plesknutím přes tvář.

Ale na tom videu přece musela být zaznamenána moje smrt, ne? Zvlášť podle té krátké vzpomínky, co mi probleskla hlavou, když jsem se probudila v Emmíně koupelně: ten obličej kousek od mého, moje bušící srdce, můj vrah stojící nade mnou. Ale neměla

jsem ponětí, jak všechny tyhle věci kolem umírání fungují: skočila jsem do Emmina života hned potom, co jsem naposledy vydechla, anebo až o několik dní – *měsíců* – později? A jak se to video dostalo na internet? Viděla ho má rodina? Moji kamarádi? Poslal ho snad někdo rodičům a požaduje výkupné?

Emmě se konečně podařilo odtrhnout oči od displeje. „Kdes k tomu přišel?“ zeptala se.

„Tady zřejmě někdo neví, že je hvězdou internetu, co?“ Travis jí vyškubl telefon z ruky.

Clarice si projela rukou vlasy. Těkala očima z displeje na Emmu a zpátky. „Tak tímhle ty se bavíš?“ zeptala se drsným hlasem.

„Zřejmě je to pro ni něco jako droga.“ Travis obcházel kolem verandy jako lev číhající na kořist. „Znal jsem pár holek ve škole, který tím byly úplně posedlý. Jedna z nich málem umřela.“

Clarice se chytla rukou za pusu. „Co je to s tebou?“

Emma přejela pohledem z Travise na Clarice. „Počkejte, ne. To nejsem *já*. Ta holka je někdo jinej.“

Travis obrátil oči v sloup. „Někdo, kdo vypadá přesně jako ty?“ pronesl s kamennou tváří. „Nech mě hádat. Znovu objevené dvojče? Sestra nezbednice?“

V dálce se ozvalo tiché zahřmění. Vítr zaváněl jako mokrá chodník, což byla neklamná známka toho, že se blíží bouřka. Znovu objevené dvojče. Tahle myšlenka se vznítla v Emmině mysli jako ohňostroj na Den nezávislosti. Bylo to docela možné. Jednou se ptala na sociálce, jestli Becky měla ještě nějaké jiné děti, které opustila, ale oni říkali, že nevědí.

Stejná myšlenka se rozhořela i v její hlavě: *já* byla adoptovaná. To jsem si náhodou pamatovala. V naší rodině to bylo všeobecně známé a její rodiče se to přede mnou nikdy nesnažili tajit. Řekli mi, že má biologická matka se mě rozhodla dát k adopci na poslední chvíli a že ji nikdy nepoznali. Je to možné? Nakonec by to vysvětlovalo, proč jsem k téhle dívce, která vypadá přesně jako *já*, doslova přilepená, proč ji všude následuji, jako kdyby naše duše byly svázané k sobě.